

Etiketleri Reddeden Kadın

Tilki Kitap®

www.tilkit kitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: İpek Kocaman

Sayfa Tasarım: Baran Ekber

Kapak Tasarım: Merve Ökten

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Aralık 2025

ISBN: 978-625-5779-80-9

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ETİKETLERİ REDDEDEN KADIN

Bana 'Boşanmış' Dediler,
Ben Kendime 'Kadın' Dedim

Tuğçe Aktan

İÇİNDEKİLER

YAZAR HAKKINDA	7
ÖNSÖZ.....	9
GİRİŞ	11
Bölüm 1 - Toplum Gözünde İdeal Evlilik.....	13
Bölüm 2 - Yorgun Kadından Güçlü Kadına	17
Bölüm 3 - Kadının Tek Başına Ayakta Kalma Mücadelesi	21
Bölüm 4 - Yeni Hayatımın İlk Ayı	25
Bölüm 5 - İçsel Gücün Uyanışı	29
Bölüm 6 - Bedeninle Barışmak, Kendine Dönmek.....	33
Bölüm 7 - Çocuklarla Hayatı Dengele Tutmak	37
Bölüm 8 - Kadının Ekonomik Savaşı.....	40
Bölüm 9 - Kadının Çare Arayışı / Yeni Alanlarda Gelişmek ...	42
Bölüm 10 - Korkuların İçinden Geçmek.....	46
Bölüm 11 - Kadınların Görünmeyen Yükleri	49
Bölüm 12 - İçsel Sınır Koymak	52
Bölüm 13 - Hakettiklerini Talep Etme Cesareti.....	55

Bölüm 14 - Boşanan Kadın Namussuz Değildir	
Toplumun Etiketlerine Cevap	58
Bölüm 15 - Boşanmış Anneyle Kimse Evlenmek İstemez	62
Bölüm 16 - Yeni Bir Ben: Dönüşümün Son Hali.....	66
Bölüm 17 - Ben Kendime Kadın Dedim	68

YAZAR HAKKINDA

1992 doğumlu Tuğçe Aktan, okul öncesi öğretmeni ve iki çocuk annesidir. Yaşamın farklı rollerinde edindiği deneyimlerden beslenen yazar, metinlerinde insanın iç dünyasına, kadın deneyimine ve duygusal dönüşümlere odaklanmaktadır. Yalın ve samimi anlatımıyla okurla güçlü bir bağ kurmayı amaçlayan Aktan, bu eseriyle yazı yolculuğuna ilk adımı atmıştır.

ÖNSÖZ

Hayatta bazı dönemler vardır; kimse bilmez, kimse anlamaz, kimse görmez...

Ama sen içinde sessiz bir savaş verirsin; her gün, her saat, her nefeste...

Ben fark ettim ki kadınlar çoğu zaman kendi gücünü en sona saklıyor. Herkes için güçlü dururken, kendine karşı en zayıf hâlini yaşıyor.

Toplumun yükleri, beklentileri, susuşları, “Yaparsın sen,” diyerek omuzlara bırakılan sorumluluklar...

Bütün bunların arasında kadın kendi kalbinden uzaklaşıyor. Bu kitap, işte o uzaklaşmanın içindeki geri dönüşün hikâyesi.

Ama bu sadece benim hikâyem değil; bu satırlarda kendini bulacak olan tüm kadınların hikayesi.

Sessizce yorulmuş, kırılmış, dağılmış ama yine de sabah kalkıp çocuklarına sarılan, işine giden, hayatı bir şekilde taşımaya devam eden kadınların...

Ben bu sayfalara dram, aşk ya da kahramanlık hikâyeleri yazmadım.

Bu kitapta abartılı başarı öyküleri de yok. Sadece gerçeğin olduğu bir yer var: bir kadının kendine dönüşü...

Hayat bazen seni seçmediğin yolların ortasında bırakır. Sen o anda iki şeyden birini seçersin: Ya ait olmadığın yerde solarsın ya da kendini seçip yeniden çiçek açarsın. Belki o gün değil ama elbet bir gün...

Ben yeniden başlamayı seçtim. Ve anladım ki yeniden başlamak bir güç gösterisi değil. “Ben de varım ve kendim için buradayım” diyebilme cesareti.

Bu kitap, yeniden doğan, kendine inanan, kendi emeğiyle ayakta duran, hayatı sıfırdan kurmaya cesaret eden tüm kadınlar için...

Belki sen de şu an kendi sessiz savaşını veriyorsun. Bil ki yalnız değilsin.

Bu kitabın amacı sana yol göstermek değil; sana şunu hatırlatmak:

“İçindeki kadın düşündüğünden daha güçlü.”

Sevgiyle, güçle ve yeniden doğuşun tüm ihtişamıyla...

Benim yolculuğuma hoş geldin.

Keyifli okumalar. ☺

GİRİŞ

Bu kitap bir kadının hikâyesi.

Belki benim, belki senin...

Belki yıllardır içinden konuşup dışından susan milyonlarca kadının.

Ben bu satırları yazarken, hayatımda çok şey değişti. Ama şunu öğrendim: Bir kadının dönüşümü sessizce başlar. Kimse bilmez, kimse görmez. Sadece sen bilirsin.

Bazen bir sabah aynaya bakarsın ve gözlerinin içindeki eski ışığın söndüğünü fark edersin. O ışığı kimse söndürmedi aslında; sadece yoruldum...

Toplum kadınlardan çok şey bekler:

Güçlü ol, sabırlı ol, iyi bir anne ol, iyi bir eş ol, iyi bir ev hanımı ol...

İşlerine gelen her alanda sen en iyisi ol.

Ama kendine gelince sus. Kendini bu işe karıştıрма...

Ben de yıllarca bu sessizliği taşıdım, her kadın gibi. Bir gün geldi ve içimden bir ses yükseldi:

“Artık yeter. Kendime geri dönüyorum.”

Bu bir isyan değildi.

Bu bir öfke değildi.

Bu bir aşk hikâyesi hiç değildi.

Bu, bir kadının kendine verdiği sözdü.

İki çocuğumla birlikte hayatı sıfırdan kurmaya çalışırken her gün yeni bir sınav verdim. Ama bunu dramatize etmek için anlatmıyorum. Aksine, bu satırları okuyan her kadının “Ben de yapabilirim,” demesi için anlatıyorum.

Artık biliyorum ki her kadın kendi küllerinden doğabilir. Yeter ki önce kendi elini tutsun. Siz o eli tutmadığınız sürece kimse tutmayacak. Bu kitap, o eli yeniden tutmaya hazır kadınlar için yazıldı.

Senin için...

BÖLÜM 1

TOPLUM GÖZÜNDE İDEAL EVLİLİK

Biz, Türkiye’de yaşayan kadınlarız. Güzel vatanımın kalıplaşmış düşüncelerine hapsolmuş toplumun kurallarına ayak uydurmak zorundayız. Tabii onlara göre...

Bu bize daha çocukken aşılır. Annemiz babamız tarafından “El âlem ne der?” uyarılarına maruz kalmışızdır hepimiz. O el âlem içine çıktığımız an, çocuk olduğumuzu unutmalıydık belki de... Uslu uslu annemizin dizinin dibinde oturmalıydık. Yoksa el âlem ne derdi?

İşte bu; biz büyüdüğümüzde bilinçaltımıza işlenmiş bir kavram oluyor maalesef.

Ben boşandıktan sonra bu kalıpların bilinçaltıma nasıl yer ettiğini çok daha iyi fark ettim. Çünkü evliliğim, aslında sebebi açıklanamayacak şekilde ani ve saçma olmuştu. “Neden boşandık?” değil, “Neden evlendim?” sorusunun cevabını aradım. O kadar zıt insanlardık ki... Bunu birini kötülemek ya da karalamak için söyleyemiyordum. İki iyi insan birbirine zıt olmayacak diye bir şey yok.

Bana “Evlilik nedir?” diye sorsalar şimdiki aklımla şu cevabı verirdim:

“Kalp ritmini hızlandıran, en iyi arkadaşın olabileceğine inandığın biriyle yol arkadaşlığı yapmak.”

Peki, bizim yaşadığımız toplumda gerçekten bunu anlamak kolay mı? Evlenmeden birbirimizi tanıyabiliyor muyuz gerçekten? Ya da gerçekten “İşte bu kişi.” diyerek mi evleniyor insanlar bizim toplumumuzda?

Benim gözlemlerime dayanarak bu sorularıma cevabım: Hayır.

Şimdiki nesil biraz daha farkında yetişiyor. Benim büyüdüğüm dönemde bir kızı biriyle bir kafede kahve içerken görmek bile büyük olaydı. Aman babamın kulağına gitmesin, aman laf söz olmasın... Çoğu karşılaşma daha başlamadan son bulurdu.

Bir gün okuldan çıktım, eve dönüyordum. Yolumun üzerinde de bir park vardı. Yeşillikleri süsleyen çiçekler içerisinde bir yürüyüş yolu yapmışlardı. O yolda erkek olan kuzenimi gördüm. Arkadaşlarıyla o yeşilliklerde oturuyorlardı. Merhabalaşıp konuştuktan sonra bir centilmenlik yaptı ve bir çiçek koparıp bana uzattı.

“Çiçeğini de kaptın, hadi doğru eve abim,” dedi.

Çiçeğimi alıp eve doğru yürümeye başladım. Eve tam yaklaşmıştım ki telefonum çaldı. Arayan babamdı. Telefonu açar açmaz:

“Sana parkta çiçek veren oğlan kim?” dedi.

Eğer kendisi beni görmüş olsaydı, kendi yeğenini tanırdı. Belli ki biri arayıp, “Senin kıza bir oğlan parkta çiçek veriyordu,” dedi.

Gerçekten sizce de bu el âlem dediğimiz kesim bazen haddini fazla aşmıyor mu?

“Sana söyleyen kişi nasıl bir erkek olduğunuda tarif etti mi?” dedim.

Şaşırdı. Abimi arayıp sormasını istedim ve telefonu kapattım.

Şimdi böyle bir toplumda insanlar nasıl birbirini tam anlamıyla tanıyarak evlenebilir ki? O Toplumun belirlediği “evlilik yaşına” gelene kadar hiçbir erkekle tanışmaya, konuşmaya, oturup bir